

Arrest

nr. 173 124 van 11 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2010 diende de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 12 mei 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 66.141 van 2 september 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing van de commissaris-generaal bevestigd en weigerde hij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Op 9 september werd aan de verzoeker het bevel gegeven het grondgebied te verlaten, beslissing die hem onder de vorm van een bijlage 13*quinquies* werd ter kennis gebracht op 15 september 2011.

Op 14 februari 2012 diende de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 22 mei 2012 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd hem op 6 juni 2012 betekend tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 juni 2012 diende de verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 25 juni 2012. Tegen deze beslissing diende de verzoeker een verzoek tot nietigverklaring in bij de Raad, die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 103.546 van 27 mei 2013.

Op 12 december 2012 diende de verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 7 januari 2013 onontvankelijk verklaard. De beslissing werd hem op 6 februari 2013 betekend tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 april 2013 diende de verzoeker een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 16 mei 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 4 september 2013 diende de verzoeker een asielaanvraag in te Duitsland. Op 26 november 2013 hebben de Duitse autoriteiten een verzoek tot terugname gericht aan de Belgische overheden, op grond van de criteria van de Dublin-II-Verordening. Op 22 april 2014 werd de verzoeker overgedragen aan België.

Op 24 april 2014 diende de verzoeker in België opnieuw een asielaanvraag in. Op 8 mei 2014 weigerde de commissariaat-generaal de meervoudige asielaanvraag in overweging te nemen.

Op 16 mei 2014 werd de verzoeker nogmaals het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, beslissing die hem werd ter kennis gebracht op 19 mei 2014 (bijlage 13quinquies).

Op 21 januari 2015 diende de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 9 december 2015 diende de verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 13 januari 2016 weigerde de commissariaat-generaal deze meervoudige asielaanvraag in overweging te nemen.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 19 januari 2016 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Dit bevel van 19 januari 2016 is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13quinquies en is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13 januari 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15 december 2010, 24 april 2014 en 09 december 2015 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“De verwerende partij heeft de eer de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op te werpen, gericht tegen het aan verzoekende partij ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft namelijk artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dus geen nut opleveren. Daarenboven weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet.

Overigens werden op dezelfde dag van het nemen van de bestreden beslissing instructies verstuurd naar de gemeente met daarin de vraag het attest van immatriculatie en/of de documenten die hem werden afgegeven op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende in te trekken.

Deze instructie bevatte tevens volgende paragraaf:

"In toepassing van artikel 111 van het KB van 8 oktober 1981 dient u van ambtswege aan betrokkene eveneens een document conform het model van bijlage 35 af te leveren, wanneer er een schorsend beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze is geldig voor drie maanden en mag daarna maandelijks verlengd worden tot de Raad een beslissing heeft genomen inzake de asielaanvraag."

Verzoekende partij zou een beroep met volle rechtsmacht hebben ingediend tegen de beslissing van het CGVS. Hierdoor heeft zij recht op een bijlage 35. De huidige bestreden beslissing is bijgevolg op dit moment niet uitvoerbaar. De grief heeft betrekking op de uitvoering van het bevel en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (R.v.V., nr. 75.555, 21.02.2012).

Daarenboven stelt artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 wat volgt:

" § 1.- Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinques betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen. (...)"

De eenvoudige lectuur van dit rechtsartikel volstaat om de rechtmatigheid van de bestreden maatregel te bevestigen. Het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder bijlage 13quinques, is een bij wet voorgeschreven maatregel in het kader van de asielaanvraag.

Vermits verzoekende partij klaarblijkelijk een schorsend beroep indiende tegen de beslissing van het CGVS, zal de asielaanvraag nog onderzocht worden door de RVV. De bestreden beslissing zal dan uiteraard pas uitwerking krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten. Langs de andere kant is het zo dat indien er alsnog beslist wordt dat verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingen- en / of subsidiaire beschermingsstatus het bevel om het grondgebied te verlaten overruled wordt door deze positieve beslissing en dus geen uitwerking kan en zal krijgen.

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk is, bij gebrek aan belang.

Enkel indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan verwerende partij op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu toont verzoekende partij, zoals hieronder beschreven, evenwel geen schending aan van enige hogere rechtsnorm."

De argumentatie met betrekking tot het gebrek aan discretionaire bevoegdheid bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij evenwel meteen wordt aangegeven dat aan dit gebrek aan discretionaire bevoegdheid afbreuk wordt gedaan indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, hangt samen met de grond van de zaak daar de verzoeker net de schending aanvoert van een hogere verdragsrechtelijke norm, te weten artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De

argumentatie van de verweerder kan dan ook niet met goed gevolg worden aangevoerd om reeds *a priori* het belang van de verzoeker te weerleggen (cf. RvS 8 december 2015, nr. 233.162; RvS 14 mei 2014, nr. 227.386; RvS 31 januari 2013, nr. 222.331; RvS 10 februari 2009, nr. 190.338).

Waar de verweerder betoogt dat de bestreden beslissing, gelet op het schorsend beroep dat ertegen werd ingesteld en de bijlage 35 die dienvolgens moet worden afgegeven, pas uitwerking zal krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten, is zulks evenmin dienstig om verzoekers belang te ontzeggen. De verzoeker streeft middels onderhavig verzoekschrift immers de nietigverklaring van het bestreden bevel, en dus het *ab initio* teniet doen ervan, na. Het gegeven dat de bestreden beslissing een tijd lang niet uitvoerbaar is, doet het belang bij de nietigverklaring ervan dan ook niet teniet. Bovendien laten de beroepstermijnen bij de Raad om in rechte te treden tegen het thans bestreden bevel niet toe om de beslissing inzake het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal af te wachten.

De Raad verwerpt derhalve de boven vermelde exceptie.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

In de synthesememorie wordt het middel als volgt samengevat:

“Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de behandelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat een verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Nazicht van de rechtspraak van Uw Raad, leert dat de Raad zich houdt aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen om te oordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 EVRM geboden behandeling.

De DVZ heeft het dossier onvoldoende getoetst aan artikel 3 EVRM.

Op 17.02.2016 ontving verzoeker per e-mail een document van Ghana Police, waaruit blijkt dat verzoeker actief wordt gezocht in Ghana. Er wordt een som van 50.000 Cedis (ong 5.000 euro) uitgereikt voor degene die informatie kan verschaffen over verzoeker.

Daarnaast is verzoeker vader geworden en kan hij niet gescheiden worden van zijn vriendin, V(...), K(...), OV: 6.982.934 en zoontje.”

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoeker voert in de aanhef van het enig middel de schending aan van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*. Het bestuursrecht kent geen uniek en enig *“beginzel van behoorlijk bestuur”* maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoeker laat evenwel na te verduidelijken welk beginsel of welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin

afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, onontvankelijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

De verzoekende partij moet over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu stelt de verzoeker dat de gemachtigde niet voldoende heeft getoetst aan artikel 3 van het EVRM, waarbij hij in de eerste plaats verwijst naar een e-mailbericht van 17 februari 2016 dat blijkens de stukken die aan het verzoekschrift werden toegevoegd een pdf-document bevat waarop vermeld

staat dat de “Ghana Police” een bepaalde som geld uitreikt voor diegene die informatie over de verzoeker kan verschaffen.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing kadert in het derde door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming, verzoek dat werd afgewezen middels een beslissing van niet-inoverwegingname van de asielaanvraag van 13 januari 2016. Een lezing van het thans bijgebrachte stuk leert dat hierin dezelfde elementen worden naar voor gebracht als diegene waarop de verzoeker zijn drie voorgaande asielaanvragen heeft gestoeld (zie administratief dossier, beslissingen commissaris-generaal d.d. 12 mei 2011, 8 mei 2014 en 13 januari 2016 en 's Raads arrest nr. 66.141 van 2 september 2011). Het gaat met name om een document waarin gewag wordt gemaakt van een onderzoek dat door de Ghanese politie zou worden gevoerd inzake een privaatrechtelijk conflict tussen de verzoeker en leden van de Asona clan. De desbetreffende problematiek werd dus reeds meermaals door de commissaris-generaal en ook door de Raad onderzocht en er werd besloten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging door de Asona clan aannemelijk maakt. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat ter zake, voorafgaand aan de thans bestreden beslissing, onvoldoende onderzoek is gevoerd. Nu het e-mailbericht van 17 februari 2016 dateert van na het treffen van het thans bestreden bevel, kan in elk geval aan de verweerder niet worden verweten dat hij met dit specifieke document geen rekening heeft gehouden. De Raad treedt te dezen overigens op als annulatierechter, zodat hij zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij de thans bestreden beslissing zou vernietigen op grond van informatie die dateert van na deze beslissing.

In de mate dat de verzoeker met de verwijzing naar het voormelde e-mailbericht en de stelling dat hij niet kan verwijderd worden van zijn vriendin en zoontje, poogt aan te tonen dat hij in het land waarnaar hij mag worden verwijderd een behandeling riskeert te lopen die strijdt met de door artikel 3 van het EVRM verleende bescherming, stelt de Raad vast dat onvoldoende concrete elementen worden naar voor gebracht die een dergelijke schending aannemelijk maken.

Het e-mailbericht betreft een pdf-document en dus een kopie. Het gaat dan ook niet om een authentiek document van de politie. De Raad heeft zich in zijn arrest nr. 164.068 van 14 maart 2016 reeds over een zeer gelijkaardig politiedocument van 4 oktober 2015, dat door de verzoeker werd gehanteerd om zijn derde asielaanvraag te ondersteunen, als volgt uitgesproken:

“De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën daar deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarenboven herneemt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 66 141 van 2 september 2011. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat officiële documenten in Ghana vaak vervalst worden of op frauduleuze wijze verkregen worden, kan er ook aan dit nieuw neergelegd politierapport geen bewijswaarde worden gehecht.”

Aan de thans bijgebrachte kopie kan om diezelfde redenen evenmin enige bewijswaarde worden gehecht.

Voor het overige beperkt de verzoeker zich tot de zeer vage en niet gestaafde bewering hij niet kan worden gescheiden van zijn vriendin en zoontje, zonder dat hij de verblijfsomstandigheden van zijn beweerde vriendin en zoontje concreet toelicht. De verzoeker onderneemt voorts geen enkele poging om aan te tonen dat zijn beweerde vriendin en zoontje hem desgevallend niet zouden kunnen vergezellen wanneer hij gevolg geeft aan het thans bestreden bevel. Een dergelijk vaag betoog volstaat uiteraard niet om aan te tonen dat de bestreden verwijderingsbeslissing de verzoeker zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker geen ernstige, op feiten berustende gronden naar voor brengt die toelaten om aan te nemen dat hij een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE